

der er forelagt os fra det statistiske Bureau, virkelig er en saadan Behandling af alle de herhen hørende Spørgsmaal, til hvilken der ubetinget kan fæstes Lid, eller om ikke den Mand, der har udarbejdet det, mulig, da han selv er Embedsmænd, skulde være hildet i sine Betragtninger, være blindet af, at et Lovforslag som det foreliggende ogsaa vil komme ham selv tilgode, og derved er kommen til at se Et og Andet i et gunstigere Lys for hans Betragtning, end det egentlig var rigtigt? Vilde det ikke være en forstandig Optræden af Rigsdagen at begynde med en saadan Undersøgelse, og dersom den derefter maatte finde, at disse Tal dog ere rigtige, sande, have deres Begrundelse, saa undersøge, om Ministeriets Forslag i sine forskellige Poster stemmer dermed, om det er en fornuftig Skala, som er sat for Tillæget, om Tillæget bør omfatte alle Sager, om man af alle Lønninger, store og smaa, skal til et vist Punkt give Tillæg, eller man skal give, at ubover denne Grænsel gives intet Tillæg, om Ministeriets egne Medlemmer bør have Dyrtidstillaeg eller ikke, kort sagt, om man undersøgte disse Forhold, og om man derefter kom og sagde — og det kunde jo dog med den store Ovelse, de Herrer besidde i Motiveringen, ikke være vanskelig for dem omtrent saaledes: „Magtet vi ikke nære Tillid til Ministeriet, og uagtet vi se Sagen ganske politisk taget paa samme Maade som før, saa erkjende vi dog, at her ligger et Forhold, som det ikke alene er vor Ret, men vor Pligt at ordne uanset dette, og da vi ere komne til at erkjende, at Lovforslaget enten egner sig til Antagelse eller maa undergaae de og de Endringer for at antages, saa fatte vi den og den Beslutning.“ Mine Herrer, en Forsamling, der handler saaledes, kan gjøre Forbring paa og kan være sikker paa at se denne sin Forbring opfyldt, at dens Stilling erkjendes at være saaledes, som det sig en omhyggelig og samvittighedsfuld Representation egner og anstaar. Den Forsamling, der vedtager Dagsordenen — dens Samvittighedsfuldhed tør jeg ikke her angribe, men hvad der er vist, det er, at dersom man søgte en blot og bar Udvei til at komme bort fra et Spørgsmaal, der melder sig med stærke Krav for Enhvers Overbevisning, saa veed jeg ikke, hvorledes man skulde bære sig ad med at finde en saadan slet Udvei anderledes end netop gennem en Dagsorden som den foreliggende.

Winther: Det er jo blevet en Bane, saavel fra Regjeringens som fra dens nærmeste Støtters Side, hver Gang der kommer et Forslag frem, som er Regjeringen meget imod, da at betegne det som en Uidentifikationsbeslutning, en Beslutning, der forud er tagen, og som ikke kan blive forandret i Thinget, fordi den forud er tagen udenfor. Dette er efter min Mening at bortlede Opmærksomheden fra selve Sagen, ligesom det paa

den anden Side ikke er sandt, at det forholder sig saaledes. Det er erkjendt her i Thinget af flere Mænd, af Mænd, der have forelagt forskellige Forslag, at de havde forbeholdt sig den fulde Raadighed over, hvorledes de vilde stemme over Sagen, naar den laa for her i Thinget, efterat have hørt Diskussionen. Men det er desuden aabenbart ikke sandt, at Beslutninger gaa igjennem her i Thinget ved deres Hjælp alene, som forud have behandlet disse Spørgsmaal og bragt dem ind her i Thinget; thi der har været flere Tilfælde, hvor der ikke kunde blive Flertal, uden at der kom Mænd med, som ikke havde deltaget i de paagjældende Forhandlinger, og som ikke havde indbragt Forslagene. Dette er altsaa en usand Paastand, som efter min Mening blot tjener til at bortlede Folkets og Landets Opmærksomhed fra, hvad der egentlig foreligger. Denne Paastand er jo ogsaa bleven fremsat her i Dag af den ærede sidste Taler, og uden at sige, at han har villet gjøre det af den nævnte Grund, siger jeg, at, hvis man vil lade sig tilfredsstille ved Bevisligheder af den Slags, som ere komne frem fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, med Hensyn til, hvorvidt dette er et Forslag, som kan forandres eller ikke forandres, saa kommer man paa Vilbør. Det ærede Medlem har ved at tale om denne Dagsorden fordybet sig i mange Spørgsmaal, som efter min Mening dog ligge lidt fjernt fra den foreliggende Sag; jeg antager imidlertid, at man er berettiget til at inddrage nogle af de Ansøgere, hvormed han er kommen, da hans Tale ikke har mødt Indsigelse fra den ærede Formands Side. Naar det ærede Medlem talte om en vis sygelig Lyst, der havde indsnæget sig hos Folkethinget, til at danne parlamentariske Kommissioner, saa forekommer det mig, at det ikke med Nødvendighed laa for i dette Tilfælde at undersøge Grundene til en saadan Lyst hos Folkethinget; men jeg skal tillade mig at nævne den Grund, som for mig har været den afgjørende for at deltage i Begjæringen om parlamentariske Kommissioner. Det er bekendt nok, at der hos det Parti, der i en lang Narrække har støttet Regjeringen, har været en Anstuelse om Grundlovens Betydning og om Nødvendigheden af at opfylde Grundlovens forskellige Bestemmelser, som har været afvigende fra den Anstuelse, der herskede hos det Parti, som tidligere var et Mindretal, men som nu er blevet et Flertal. Men jeg spørger, hvad er naturligare end dette, at et Mindretal, som ser, at Regjeringen ikke vil gjøre Skridt i den Retning, som det ønsker, til Grundlovens Udvikling, siger: lad os selv komme til at betragte Sagerne nøie og lad os ikke være tvungne til altid at skulle se Sagerne gennem Regjeringens Briller. Skulde Regjeringen være beredvillig til at opfylde Grundlovens forskellige Løfteparagrafer og udvikle dem i den Måde, hvori de ere givne, saa er jeg overtydet om, at Systemet